

I

El pati de l'institut era a vessar, mai no havia estat tan ple de gent. Tots volien presenciar el partit de bàsquet. Per primera vegada en la història, l'equip de sisè de primària arribava a la final de la lligueta entre les escoles de la ciutat. Era tot un espectacle, els de l'equip de casa semblaven del país de Lil·liput, comparats amb els cossos grans i formats dels rivals. No era possible que aquests grandassos fossin de la mateixa edat, era David contra Goliat.

Així les coses, l'equip de casa estava molt desconsolat, perquè tot i els seus esforços anaven perdent, tres punts només els distanciaven del somni compartit per tots, la copa, que a bon dret mereixien aconseguir, però el temps passava i començaven a desmoralitzar-se. Els visitants volien guanyar, havien suat la samarreta i no pensaven tornar-se'n a casa amb les mans buides, sense el tan preuat trofeu.

L'entrenador va comprendre ben aviat que continuar d'aquella manera només serviria per a regalar la victòria. Va demanar una pausa en un intent desesperat de guanyar

temps. Tots els jugadors eren en cercle atenent les seves indicacions.

—Heu vist com són d'alts? ¿Algú ha comprovat l'edat d'aquests?

—De segur que tots són repetidors.

—Concentreu-vos en el joc, aquesta és la nostra última oportunitat. Així que, nois, passeu-la al Roger, i tu ho tens fàcil, fas una cistella de tres punts i ja hem guanyat el partit. Recordeu: si nosaltres tenim la pilota, ells no poden encistellar! A jugar!

El Roger va escoltar atònit les paraules de l'entrenador. Era molt bo entrenant, però no tenia ni idea de pedagogia. Si fallava, potser aquella frustració l'acompanyaria tota la vida. Necessitaria un psicòleg, o potser un psiquiatre. ¿I si per culpa seva es convertia en un assassí en sèrie? La història n'era plena, de casos com aquell. Estava extasiat, no podia més, li pesaven les cames i els braços, no entenia com aquell individu tenia la barra de deixar-li la responsabilitat del partit. Quin pocavergonya! Tenia ganes de cridar: ei! companys, només és un joc! Però, què carai! Ell també volia guanyar aquells gegants, no hi havia temps per a sensibleries. Havia de posar tota la carn a la graella.

Va sortir a la pista. Corria com un diable amunt i avall en cerca de la pilota. Per afavorir el seu equip, seria capaç de jugar-se la camisa. Els contrincants estaven tan admirats com estranyats, perquè creien que s'enfrontaven a uns marrecs, i ara es trobaven lluitant contra uns grans adversaris.

Quan va rebre la pilota el Roger, tots alhora se li van llançar a sobre, la victòria era qüestió de segons. Es va defensar molt hàbilment, mogut per una infinita destresa, i cap dels seus atacants no la hi va poder prendre. Eren tants els que el combatien que no va tenir altre remei que prendre una decisió, va botar una mica la pilota, va mirar la cistella i va llançar. Va ser precís i furiós. En veure aquell llançament tan magistralment etzibat, l'altre equip va quedar petrificat.

Es va fer un gran silenci, tots els ulls van seguir el recorregut de la pilota. El Roger veia com a poc a poc anava desapareixent la cistella, i de cop i volta va caure desplomada a terra. Va sonar el final del partit.

Els espectadors i les espectadores van començar a cridar fins a quedar roncs, van envair la pista de bàsquet en un esclat d'alegria tan clamorós, tan extraordinari, que ben segur que es va sentir per tots els racons de l'escola. La copa ja era seva.

El Roger es va despertar al vestidor, envoltat dels professors i dels companys que celebraven la victòria. L'alumnat havia sortit com un llamp de la pista i ara s'apinyava a la porta tot esperant que el Roger sortís. Se sentien crits desfermats de campions! Campions!

—Estàs bé, noi?

—No n'estic segur. Què ha passat?

—Que has perdut el món de vista. Val més que vagis a l'hospital perquè et facin un cop d'ull. De seguida vindran els teus pares.

—Si no cal, ja em trobo millor.

De res li van valer les protestes. Volia celebrar l'èxit de l'equip i el seu propi. Per primera vegada a la vida s'havia convertit en l'heroi de l'escola, hi havia un grup de noies que el volien felicitar. Però els seus pares no van atendre a raons ni a les seves enèrgiques protestes, el van segrestar arrencant-lo literalment de les mans dels seus amics que feien pinya per evitar aquella injustícia i se'l van emportar a viva força, agafant-lo un per cada braç. Era tanta la gentada que l'esperava, que van haver d'obrir-li un camí entre l'entusiasmada multitud. En veure el Roger, tots van esclatar en un clam d'admiració i d'agraïment sincers. Se'l van endur cap a l'hospital sense deixar que es delectés en les mels de la victòria.

El servei d'urgències era abarrotat de gent de tota classe i condició. El Roger volia marxar, intentava convèncer el seu pare, mentre sa mare donava les dades a recepció. Una dona vestida de blanc el va fer seure en una cadira de rodes i el va separar dels seus progenitors.

—El vull acompanyar —va insistir la mare.

—Ho sento, senyora, són normes de l'hospital.

La mare va abraçar amb força el fill. Al Roger, aquella escena li semblava ridícula, es trobava en perfectes condicions, no entenia a què treia cap aquell numeret, sa mare en feia un gra massa. La dona vestida de blanc va empènyer la cadira

de rodes amb molta eficàcia i ràpidament el va entrar en una sala on només podien estar els malalts. Molt de soroll per a res, aquí es va acabar tota la urgència. Li va donar un paper i el va aparcar en un lloc lliure entre dues lliteres, una ocupada per una nena d'uns deu anys connectada a un comptagotes que mirava fixament al sostre.

—Una baixada de sucre —va explicar en veure's observada—. I tu?

—No ho sé, m'he desmaiat.

—Ets diabètic?

—Crec que no.

—Doncs ja has begut oli, company. De segur que passes la nit aquí.

—Què dius? Si encara no són ni les cinc de la tarda!

—Sí, però ara començaran a fer-te proves com si fossis un conillet d'Índies.

—Doncs, saps què et dic, que me'n vaig a casa.

—Això és fàcil de dir, jo porto aquí tot el matí. Encara no he dinat —li va explicar l'altre veí de la llitera, un nen ros i grassonet que es penedia de la seva sort.

—Què t'ha passat?

—M'he empassat una goma d'esborrar d'aquelles que fan una flaire de nata tan bona. Eren les dotze, tenia molta gana i em pensava que feia tan bon gust com olor. Només li volia fer una llepadeta. I aleshores la mestra se n'ha adonat, m'ha fet un crit, dient que me la tragués de la boca, que era perillós, m'he espantat i me l'he empassada. A més a més de tenir un gust horrorós, no se me n'ha anat la gana.